

פרשת קדושים
טיוטא

פרשת קדושים

- "לרבעה" (כ,טז) - לא מפיק הא - לכן אין להוציא את ההא במבטא.
- "כי את-שארן הערה" (כ,יט) - השין בשוא והאלף בצירי לא בפתח או קמץ.
- "אשר-הבדלתי לכם לְטִמָּא" (כ,כה) - המם דגושה שבאה לאחר פתח שהיא תנועה קטנה, אבל בתואר "ובין-העוף הַטִּמָּא" המם רפויה משום שבאה לאחר קמץ רחב שהיא תנועה גדולה.
- "והייתם לי קדשים" (כ,כו) - במילה "והייתם" הטעם ביד, והוא יוצא מן הכלל¹¹⁸ אבל חבירו שבפסוק ז' מלרע כדינו ומשנה משמעות.
- "וּבְקִצְרְכֶם אֶת-קִצִיר אֲרֻצְכֶם" (יט,ט) - הקוף של "ובקצרכם" בקבוץ לא בחולם. וכמו כן "במדה במשקל ובמשורה" (יט,לה) - שהשין עם ואו שורוק ולא בחולם מלא.
- "לֹא תִגְבְּוּ" (יט,יא) - הנון בחולם לא בשוא בגלל האתנת. וכן "אֶת-חֻקְתִּי" תִשְׁמְרוּ" (יט,יט) - המם בחולם לא בשוא בגלל הסגולתא, אע"פ שאינו טעם מפסיק כאתנת או כסוף פסוק בחוזק שלו.
- "וְלֹא-תִשְׁקְרוּ" (יט,יא) - הקוף דגושה, כראוי לבנין הכבד אבל "אֶל-תִּבְקְשׁוּ לְטִמְאָה בָהֶם" (יט,לא) - הקוף בלא דגש.
- "אֶת-רֵעֵךְ" (יט,יג) - העיין בחטף-פתח לא בסגול.
- "וּיִרְאֵת מֵאֵלֶיךָ אֲנִי יי" (יט,יד) - המם דגושה וכן חבירו שבפסוק לב.
- "וְהִפְיֵדָה לֹא נִפְדְתָה" (יט,כ) - ההא בקמץ לבדו והוא חטוף מפני השוא שאחריו שהוא שוא נח, לכן הדלת שאחריו דגושה בדגש קל והיא בצירי, וההא שבסוף המילה נחה (לא מופקת).
- "לֹא יִוָּמְתוּ כִי-לֹא חִפְשָׁה" - היוד מועמדת והשוא במם שאחריה הוא שוא נע.
- "אֵיל אֲשֶׁם" (יט,כא) - האלף בצירי מלא ואין לומר אֵיל בפתח וחיריק.
- "וְאָהַבְתָּ לוֹ כְּמוֹךְ" (יט,לד) - "וואהבת" מלרע כפי שהוא בקריאת שמע מפני שהוא לשון עתיד.
- "מֵאֲזֵנֵי צַדִּיק אֲבִנֵי-צַדִּיק" (יט,לו) - טעם הדרגא במם לא בנון.
- "וְאִם הָעָלַם יַעֲלִימוּ" (כ,ד) - העין בשוא לבדו ולא בחטף-פתח.
- "וְהִתְקַדְּשִׁיתֶם" (כ,ז) - הדלת בחיריק לא בפתח, וכן "אֲנִי יי מִקְדָּשְׁכֶם" (כ,ח) - הדלת בחיריק לא בצירי.
- "מִוֹת-יִוָּמְתוּ שְׁנֵיהֶם" (כ,יא) - המם בשוא. וסימן לזכירה מתי הוא בשוא ומתי בקמץ - "יִוָּמְתוּ" הסמוך ל"שניהם" המם בשוא (שהוא שתי נקודות אחת ע"ג חברתה), והשאר "יִוָּמְתוּ" בקמץ.

¹¹⁸ ואינו נסוג אחר מפני שאין נסוג אחר במילים המסתיימות ב"תם" ו"תן".

